

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Посл. бр. Гж1. 214/11

Дана: 9. септембра 2011. године

НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **К. М.** из О.,, кога заступа Г. В., адвокат из Б. П., против туженог „Т.“ ДОО из Б. П., кога заступају Д. К., Д. Н., И. Р. и С. Г., адвокати из Б., ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачкој Паланци број П1. 2015/10 од 21. октобра 2010. године, на седници већа одржаној 9. септембра 2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца **се одбија**, пресуда Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бачкој Паланци број П1. 2015/10 од 21. октобра 2010. године, **потврђује**.

Одбија се захтев туженог ради накнаде трошкова за састав одговора на жалбу.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца за поништај, као незаконитог, решења туженог о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине тужиоца бр..... од године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. од године, као и анекси тог уговора бр. од године, бр... од године и бр. од године, а којим решењем је тужиоцу престао радни однос код туженог са даном достављања тог решења и обавезан тужени да тужиоца врати на рад на раније послове или сличне послове у складу са његовом стручном спремом и радним способностима, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, све у року од 8 дана под претњом извршења. Обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка, исплати туженом износ од 50.000,00 динара, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Тужилац је ослобођен обавезе плаћања судске таксе.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио благовремену жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл. 360 ст. 1 ЗПП-а.

У одговору на жалбу тужени је оспорио наводе тужиоца.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби а пазећи по службеној дужности на битне повреде парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а и на правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372 ст. 2 ЗПП-а, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба поступка, а да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда тужилац је дана године засновао радни однос код туженог на неодређено време. Данa године тужилац и тужени су закључили уговор о раду број ... за обављање послова на радном месту „радник у производњи-пратилац линије и штампа“. У уводном делу истог уговора о раду наведено је да се уговор о раду закључује на основу чл. 30 Закона о раду, а у складу са Колективним уговором код послодавца „Т.“ ДОО Б. П. од 25.08.2008. године. У делу наведеног уговора о раду под бројем 7 „престанак радног односа“, под бр. 7.1 „отказ уговора о раду због повреде радних обавеза и радне дисциплине“, у ст. 9 тач. 1 истог наведено је да непоштовање радне дисциплине, због којих запосленом може престати радни однос отказом уговора о раду, нарочито се сматра долазак на рад у напитом стању/стању под дејством наркотика или опијање у току рада/употреба наркотика у току рада, да је запослени дужан да се подвргне алко тесту на захтев послодавца, да је запослени дужан да се подвргне нарко анализи у овлашћеној здравственој установи на захтев непосредног руководиоца или запослених у овлашћеној здравственој установи, као и то да се напитим стањем тј. напијањем у току рада подразумева када се код запосленог у крви констатује присуство 0.30 промила алкохола. Исте одредбе садржи и КУ код послодавца од 25.08.2008. године у чл. 11.1 под називом „отказ уговора о раду због повреде радних обавеза и радне дисциплине“, ст. 8 тач. 1. Након закључења уговора о раду бр. ... од године тужилац и тужени су закључили и три анекса тог уговора о раду и то анекс бр. од године, затим анекс бр. ... од године и анекс бр. ... од године.

Дана године у 6,00 часова, тужилац је дошао на посао код туженог, у његов погон „ПВЦ 4 метра“, на своје радно место пратиоца линије и штампа. Све до око 13,00 часова тужилац је редовно обављао послове свог радног места, када је заједно са другим радницима наведеног погона позван да дође у просторију, коју запослени тог погона користе за одмор и пушење цигарета, те у истој пију кафу, а ради контроле употребе алкохола. У наведеној просторији се и пре тога најчешће вршила контрола употребе алкохола код запослених у погону „ПВЦ 4 метра“. До тада нико од запослених који раде са тужиоцем у истом погону, на основу понашања тужиоца и њиховог чула мириса, нису приметили да тужилац има алкохола у организму. Тог дана, у наведеној простороји за одмор, контролу употребе алкохола радника погона „ПВЦ 4 метра“ вршио је М. В., шеф смене обезбеђења код туженог, иначе запослен код ДОО „С.“ из Б., предузећа које врши послове обезбеђења код туженог. Контролу је вршио по упуту Н. Т., референта обезбеђења код туженог, који му је тада рекао да изврши контролу употребе алкохола свих запослених у погону „ПВЦ 4 метра“. Налог служби обезбеђења туженог да се изврши контрола употребе алкохола код свих запослених погона „ПВЦ 4 метра“ дао је непосредни руководиоца тужиоца С. М., иначе менаџер производње код туженог. Контролу је вршио у присуству сменовође погона „ПВЦ 4 метра“ Д. Т.

Наведену контролу употребе алкохола М. В. је вршио са уређајем за тестирање садржаја алкохола у даху типа „Алкотест 7410“ произвођача „Д.“. Исти уређај поседовао је и контролни лист од 9.02.2009. године издат од стране предузећа „Д. т.“ ДОО из Б. – Сервисног одељења, у којем је констатовано да је прегледом апарата утврђено да је исти у оквиру техничке спецификације произвођача. Наведени уређај припада туженом. То је био једини апарат те врсте који је тужени тада поседовао. Он се тада налазио на коришћењу, чувању и одржавању код М. В., који је био обучен за коришћење истог уређаја приликом контроле употребе алкохола, који је наведену контролу са истим уређајем и раније вршио код туженог. Приликом контроле употребе алкохола код тужиоца М. В. је у два наврата вршио ту контролу са истим уређајем за тестирање садржаја алкохола у даху. Приликом прве контроле наведени уређај је показао присуство алкохола у организму у ниву од 0.45 или 0.46 промила алкохола, док је приликом друге контроле уређај показао присуство алкохола у нивоу од 0.41 промил. Друга контрола извршена је јер је тужилац након прве контроле изразио сумњу у ниво присуства алкохола у његовом организму, који је показао уређај приликом прве контроле. Поред тужиоца, том приликом, у истој просторији, са истим уређајем, извршена је контрола употребе алкохола код још око 20 запослених у погону туженог „ПВЦ 4 метра“, код којих том приликом уређај није показао присуство алкохола у њиховом организму. Након извршене контроле употребе алкохола код тужиоца, М. В. је попунио унапред припремљен образац записника о контроли употребе алкохола или наркотика, у који је унео име и презиме тужиоца, његово радно место код туженог, датум и време када је контрола извршена, затим степен алкохолисаности код тужиоца од 0.41 промила и податке о овлашћеном лицу које је обавило контролу. Поред М. В. наведени записник потписали су тужилац и сменовођа тужиоца Д. Т. који је и присуствовао предметној контроли употребе алкохола код запослених у погодну туженог „ПВЦ 4 метра“. Приликом саме контроле, као и приликом потписивања записника тужилац није ставио било какву примедбу у погледу начина извршене контроле употребе алкохола, затим у погледу уређаја са којим је та контрола извршена и у погледу сачињавања самог записника. Тужилац је тада знао да према уговору о раду, закљученом са туженим, највише дозвољена количина алкохола у организму износи 0.30 промила. Након потписивања записника о контроли употребе алкохола или наркотика од године сменовођа тужиоца Д. Т. је у присуству тужиоца телефоном позвао менаџера производње С. М. и обавестио га да је приликом контроле употребе алкохола код тужиоца утврђено присуство истог у нивоу од 0.41 промил, који му је наложио да тужилац остане у погону туженог „ПВЦ 4 метра“, с обзиром да се ближио радног времена за тај дан, али да тужилац више не ради на свом радном емсту.

Претходни дан, у вечерњим часовима дана године тужилац је конзумирао алкохолна пића. Те вечери, последње алкохолно пиће тужилац је попио негде око 22,00 часа. Дана године у преподневним часовима тужилац није конзумирао било какве лекове. У истом периоду, као и непосредно пре извршене контроле употребе алкохола тужилац је пушио цигарете, што су чинили и други запослени туженог, код којих је такође вршена контрола употребе алкохола кад и тужиоцу.

Дана године тужени је тужиоцу уручио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од године, те је позвао тужиоца да се изјасни на наводе из упозорења у року од 5 радних дана од дана достављања упозорења, што је тужилац и учинио у изјави сачињеној у рукопису дана године.

Упозорење запосленом на постојање разлога за отказ уговора о раду од године које је упућено тужиоцу, достављено је и синдикалној организацији туженог, у сладу са чл. 181 Закона о раду. У вези наведеног упозорења тужиоцу јединствена

синдикална организација туженог је донела одлуку да се тужиоцу за учињени прекршај изрекне одређена дисциплинска казна, с тим да то не буде отказ уговора о раду закљученог између тужиоца и туженог. Дана године тужени је уручио тужиоцу решење о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине под бр. од године. У изреци решења наведено је да се тужиоцу отказује уговор о раду бр. од године, као и анекси тог уговора бр. ... од године, бр.... од године и бр. ... од године, због непоштовања радне дисциплине, односно због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, те да му радни однос престаје даном достављања тог решења.

Пре тужиоца, из истих разлога и по истом основу, тужени је донео решење о отказу уговора о раду и за, до тада, његовог запосленог по презимену М..

Полазећи од наведеног чињеничног стања и релевантних одредаба чл. 179 ст. 1 тач. 3 и одредбе чл. 180 ст. 1 и 2 и чл. 181 Закона о раду („Сл. Гласник РС“, број 24/05 и 61/05) у вези са чл. 11.1 ст. 8 тач. 1 Колективног уговора туженог од 25.08.2008. године, релевантног материјалног права, првостепени суд је извео правилан закључак о неоснованости тужбеног захтева, који прихвата и овај суд.

Одредбом чл. 179 ст. 1 тач. 3 Закона о раду је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Наведени отказни разлог се односи на непоштовање дисциплине рада, због којег запослени не може да настави рад код послодавца.

Одредбом чл. 11.1 ст. 8 тач. 1 КУ туженог као и у уговору о раду под бројем 7 „престанак радног односа“, под бр. 7.1 „отказ уговора о раду због повреде радних обавеза и радне дисциплине“, у ст. 9 тач. 1 истог наведено је да непоштовање радне дисциплине због којих запосленом може престати радни однос отказом уговора о раду нарочито се сматра долазак на рад у напитом стању/стању под дејством наркотика или опијање у току рада/употреба наркотика у току рада, да је запослени дужан да се подвргне алко тесту на захтев послодавца, да је запослени дужан да се подвргне нарко анализи у овлашћеној здравственој установи на захтев непосредног руководиоца или запослених у овлашћеној здравственој установи, као и то да се напитим стањем тј. напијањем у току рада подразумева када се код запосленог у крви констатује присуство 0.30 промила алкохола..

Одредбом чл. 180 ст. 1 наведеног закона је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају отказа из чл. 179 тач. 1)- 6) овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања уозорења да се изјасни на наводе из упозорења; ставом 2 наведеног члана је прописано да у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом чл. 181 истог закона је прописано да је послодавац дужан да упозорење из чл. 180 овог закона достави на мишљење синдикату чији је запослени члан; синдикат је дужан да достави мишљење у року од пет радних дана од дана достављања упозорења.

У конкретном случају тужени све наведене законске одредбе је поштовао у поступку доношења спорног решења од године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као и анекси тог уговора, због повреде радне дисциплине, односно да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Наиме, тужилац није поштовао радну дисциплину, јер је дана године, када је вршена контрола присуства алокохола у крви код тужиоца и осталих запослених, код тужиоца утврђен ниво алкохола у крви од 0,45 или 0,46 промила, приликом првог мерења, а приликом другог мерења 0,41 промил алкохола у крви Тужилац је пре отказа упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду (чл. 180 ст. 1 и 2 Закона о раду), и затражено је мишљење синдиката (чл. 181 Закона о раду).

На основу доказа изведених у току поступка, и то: на основу исказа саслушаних сведока, М. В., који је тестирао тужиоца на околност присуства алкохола у крви, Д. Т., као и на основу тужиочевог изјашњења на упозорење, првостепени суд је правилном оценом истих, у смислу одредбе чл. 8 ЗПП-а, утврдио да је тужилац дана године био у алкохолисаном стању.

Навод жалбе тужиоца да првостепени суд погрешно утврђује чињеницу да је контрола употребе алкохола вршена уређајем „Алкотест 7410“ произвођач „D.“ из разлога што у записнику о контроли употребе алкохола или наркотика од године за тужиоца, није уписано којим апаратом је вршено мерење алкохола у крви, је неоснован. Ово из разлога јер је наведени записник тужилац у присуству наведених сведока и потписао, на исти није ставио било какву примедбу у погледу начина извршене контроле, затим у погледу уређаја којим је вршена контрола и у погледу сачињавања самог записника, као и у погледу лица које је вршило контролу, а доказе да контрола није вршена наведеним апаратом, као и да апарат није исправан, није у току поступка предлагао сходно чл. 220 и 223 ст. 1 ЗПП-а.

Насупрот томе у току поступка је утврђено да је критичном приликом контролисано присуство алкохола у крви код око 20 запослених и да код ниједног запосленог није утврђено присуство алкохола у крви, већ само код тужиоца, затим да је контрола вршена апаратом за који тужени поседује уверење и контролни лист надлежних установа. Такође, тужилац у својој одбрани, односно изјашњењу на упозорење наводи да је свестан своје грешке и да се извињава свима, да сматра да је крив што се тиче присуства алкохола у крви, јер је претходног дана, конзумирао алкохолна пића, да је задње алкохолно пиће попио у вечерњим сатима, негде око 22,00 часа, да је због тога сматрао да ће до јутра, односно до одласка на посао, попијени алкохол изветрити.

Тужилац у жалби наводи да контрола није извршена по упуству за употребу апарата јер је контрола вршена у просторији у којој се пушило, те да је тужилац непосредно пре контроле пушио, као и да М. В., који је вршио контролу критичног дана, није био обучен за вршење контроле. Међутим, сведок М. В. је у свом исказу датом на рочишту одржаном дана 15.07.2010. године изјавио, да је на исти начин поступао према свим запосленима, као и да је обучен да користи дрегер у контроли, затим да је и раније он вршио контролу присуства алкохола у крви код запослених. Такође, ни остали запослени нису имали примедби на начин вршења контроле, а контрола је вршена увек у истој просторији, а и остали запослени су такође пушили, те како код осталих запослених није утврђено присуство алкохола у крви, није од утицаја

чињеница да је мерење вршено у просторији у којој се пушило, као и чињеница да је тужилац непосредно пре контроле пушио.

Није од утицаја ни навод жалбе тужиоца да је доведен у заблуду од стране С. М. који му је рекао да му због утврђеног присуства алкохола у крви, следује опомена или обустава тринаесте плате или стимулације и опомена пред искључење. Наиме, тужилац је и у изјави и у свом исказу датом у својству парничне странке изјавио да је пио, а такође је и знао да је уговором о раду закљученим са туженим прописано да, највиша дозвољена количина алкохола у организму износи 0.30 промила, те да је то један од дисциплинских разлога за отказ уговора о раду.

Неоснован је навод жалбе тужиоца да првостепени суд погрешно утврђује да је уговор о раду закључен између тужиоца и туженог дана године, закључен у складу са Колективним уговором туженог од 25.08.2008. године, а да исти ступа на снагу осмог дана по објављивању на огласној табли туженог, јер исти није ни објављен на огласној табли туженог и није ни ступио на снагу. Ово из разлога јер је тужиоцу била позната чињеница да је дозвољено 0,30 промила алкохола у крви, дакле знао је садржину Колективног уговора, као и да је поступао супротно његовим одредбама, а исту одредбу садржи уговор о раду који је тужилац потписао.

Обзиром да одговор на жалбу туженог није утицао на одлуку овог суда, исти не представља трошак потребан ради вођења ове парнице, те је захтев за накнаду трошкова одговора на жалбу одбијен у смислу одредбе чл. 150 ст. 1 ЗПП-а.

На основу наведеног, применом чл. 375 ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.

зто:

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Гж1. 214/11

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 09.09.2011. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Марија Габрић

Члан већа: Габриела Миловановић

Судија известилац: Марија Габрић

Судијски помоћник: Братислава Миленковић

Записничар:

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар, Чланови већа, Председник већа
